

- 3) Artykuł 4 ust. 4 dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2006/69, nie może być uważany za mający skutek bezpośredni, pozwalający podatnikom powołać się na niego wobec ich państwa członkowskiego, na wypadek gdyby przepisy tego państwa nie były zgodne z tym przepisem i nie mogły być interpretowane zgodnie z nim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumania) – ING Pensii, Societate de Administrare a unui Fond de Pensii Administrat Privat SA./Consiliul Concurenței

(Sprawa C-172/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sposób podziału klientów na rynku prywatnych funduszy emerytalnych — Istnienie ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE — Wpływ na handel między państwami członkowskimi)

(2015/C 302/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ING Pensii, Societate de Administrare a unui Fond de Pensii Administrat Privat SA

Strona pozwana: Consiliul Concurenței

Sentencja

Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że porozumienia o podziale klientów, takie jak zawarte pomiędzy prywatnymi funduszami emerytalnymi w sprawie w postępowaniu głównym, stanowią porozumienia mające anykonkurencyjny cel, a liczba klientów objętych tymi porozumieniami nie może mieć znaczenia w celu oceny warunku dotyczącego istnienia ograniczenia konkurencji na rynku wewnętrznym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 z 7.7.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – A/B

(Sprawa C-184/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja w sprawach zobowiązań alimentacyjnych — Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 — Artykuł 3 lit. c) i d) — Żądanie dotyczące zobowiązania alimentacyjnego na rzecz małoletnich dzieci, jednoczesne z postępowaniem w sprawie separacji rodziców, wniesione w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym dzieci mają zwykle miejsce pobytu]

(2015/C 302/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: B

Sentencja

Artykuł 3 lit. c) i d) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd państwa członkowskiego orzeka w postępowaniu dotyczącym separacji lub rozkładu pożycia między rodzicami małoletniego dziecka, a sąd innego państwa członkowskiego orzeka w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej za to dziecko, wówczas żądanie dotyczące zobowiązania alimentacyjnego względem tego dziecka jest związane wyłącznie z postępowaniem dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu art. 3 lit. d) tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland – Irlandia) – Kuldip Singh; Denzel Njume; Khaled Aly/Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-218/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 13 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) — Prawo pobytu członków rodziny obywatela Unii — Małżeństwo zawarte pomiędzy obywatelem Unii Europejskiej i obywatelem państwa trzeciego — Zachowanie przez obywatela państwa trzeciego prawa pobytu w przyjmującym państwie członkowskim po wyjeździe obywatela Unii z tego państwa i późniejszym orzeczeniu rozwodu — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Wystarczające środki — Uwzględnienie środków małżonka będącego obywatelem państwa trzeciego — Prawo obywateli państw trzecich do pracy w przyjmującym państwie członkowskim w celu przyczynienia się do zapewnienia wystarczających środków]

(2015/C 302/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kuldip Singh; Denzel Njume; Khaled Aly

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality

przy udziale: Immigrant Council of Ireland

Sentencja

1) Artykuł 13 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego, który rozwiódł się z obywatelem Unii, po okresie małżeństwa trwającym przed rozpoczęciem postępowania rozwodowego co najmniej trzy lata, w tym jeden rok w przyjmującym państwie członkowskim, nie może zachować prawa pobytu w tym państwie członkowskim na podstawie tego przepisu, jeżeli przed wszczęciem postępowania rozwodowego małżonek będący obywatelem Unii wyjechał z tego państwa członkowskiego.